

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 11CoCsp/4/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118391927
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Zlocha
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6118391927.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Zlochu a sudkýň JUDr. Renáty Deákovej a JUDr. Jany Haluškovej ako členiek senátu, v spore žalobkyne: R. F., nar. XX. februára XXXX, bytom N. XXXX/XX, XXX XX E. E., zast. Advokátska kancelária KONCOVÁ & PARTNERS, s.r.o., Legionárska 7158/5, 911 01 Trenčín, IČO: 47 256 907 proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, zast. Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, pobočka kancelárie a adresa pre doručovanie Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 47 234 679, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 9Csp/171/2018-254 zo dňa 26. júna 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyňi 703,11 Eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobkyňa m á nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100%, v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie určí ich výšku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom č.k. 9Csp/171/2018-254 zo dňa 26. júna 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok“ alebo „napadnuté rozhodnutie“) žalobu zamietol (prvá výroková veta). O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyňi v rozsahu 100% (druhá výroková veta).

1.1 Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 703,11 Eur. V žalobe uviedla, že dňa 27.06.2014 uzatvorila so žalovaným úverovú zmluvu a zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 5.000,-Eur, ktorý mala vrátiť v 60 mesačných splátkach po 122,92 Eur s dojednanou ročnou úrokovou sadzbou 16,68 %, ročnou percentuálnou mierou nákladov (ďalej v texte len „RPMN“) vo výške 18,1 %, priemernou hodnotou RPMN vo výške 17,94 %. Celkovo mala uhradiť sumu 7.375,20 Eur, uhradila sumu 5.703,11 Eur, poslednú splátku zaplatila dňa 13.03.2018. Uviedla, že zmluva neobsahuje zákonné náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“ alebo „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), konkrétne: adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, termín konečnej splatnosti úveru, RPMN, výšku, počet, termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, priemernú hodnotu RPMN. Z uvedených dôvodov s poukazom na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z.z. považovala zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov.

1.2 Žalovaný uplatnený nárok neuznal a žiadal žalobu zamietnuť. Bol toho názoru, že došlo k platnému uzavretiu úverovej zmluvy s riadne dojednanými zmluvnými podmienkami. Pokiaľ žalobkyňa namietala výpočet hodnoty RPMN, neuviedla, v čom je tento výpočet nesprávny. Internetové kalkulačky majú len informatívny charakter. Čo sa týka doby trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti, v zmluve sú objektívne zistiteľné kritériá, z ktorých spotrebiteľ musí vedieť, aká je doba trvania zmluvy a konečná splatnosť poskytnutého úveru. V tomto smere poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C 42/15, podľa ktorého sankcia spočívajúca v zániku nároku veriteľa na úroky a poplatky stanovené vo vnútroštátnej právnej úprave sa musí považovať za primeranú v zmysle článku 23 smernice 2008/48. Poukázal tiež na vývoj rozhodovacej praxe ako aj samotného zákona o spotrebiteľských úveroch, jeho novelu zákonom č. 279/2017 Z.z. § 9 ods. 2 písm. d) a písm. i). K námietke žalobkyne o tom, že v zmluve nie je uvedená náležitosť v § 9 ods. 2 písm. k), poukázal na rozsudok Súdneho dvora C 42/15, ako aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 30.11.2017. Priemerná hodnota RPMN bola v zmluve uvedená. Zákon neuvádza, že by v prípade nesprávne uvedenej priemernej RPMN tento nedostatok bol sankcionovaný bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru.

1.3 Súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia § 451 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 1, ods. 2 písm. c), f), j), k), y), § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.. Na základe vykonaného dokazovania mal okresný súd preukázané, že dňa 27.06.2014 došlo medzi stranami sporu k uzavretiu zmluvy o úvere, na základe ktorej bol žalobkyni poskytnutý úver vo výške 5.000,-Eur. Okresný súd konštatoval, že v ustanovení § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z. síce bolo uvedené, že zmluva o spotrebiteľskom úvere má obsahovať aj adresu veriteľa, na ktorú môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, avšak táto náležitosť sa vyžadovala len v prípade, ak zmluva o úvere bola uzatvorená v súvislosti s kúpou tovaru, ktorého vady bolo možné reklamovať, čo žalobkyňa netvrdila a ani nepreukázala. Z uvedených dôvodov na túto námietku neprihliadol. K námietke žalobkyne o tom, že zmluva o úvere neobsahovala termín konečnej splatnosti, okresný súd uviedol, že v zmluve boli informácie, na základe ktorých bolo zo strany žalobkyne objektívne možné zistiť konečnú splatnosť poskytnutého úveru. V tejto súvislosti zároveň poukázal na skutočnosť, že s účinnosťou od 15.12.2019 zákona č. 279/2017 Z.z. bolo v § 9 ods. 2 písm. i) zákona č.129/2010 Z.z. vypustené „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Okresný súd uzavrel, že sankcia predstavujúca len z tohto dôvodu zánik nároku veriteľa na úroky a poplatky, by nebola primeraná sankcia v zmysle článku 23 smernice 2008/48 EÚ. K námietke žalobkyne o tom, že v zmluve absentuje údaj o výške, počte a termíne splátok okresný súd uviedol, že aktuálne znenie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i) zákona č.129/2010 Z.z. uvádza len výšku, počet a frekvenciu splátok, t.j. bez určenia termínu splátok a bez určenia rozpisu splátok na istinu, úroky a iné poplatky. K žalobkyňou tvrdenej skutočnosti, že v zmluve bola uvedená vyššia RPMN (18,1 %), než ktorú výšku zistila prostredníctvom webovej stránky ekonomika.sme.sk (17,81 %) okresný súd uviedol, že pokiaľ takáto výška výpočtu bola spochybnená zo strany žalovaného, tak žalobkyňa zastúpená právnu zástupkyňou neunesla dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia, nakoľko neuviedla žiadne relevantné tvrdenia, pre ktoré by tento výpočet nebol uvedený správne. Priemerná hodnota RPMN je uvedená v zmluve, a to vo výške 17,94 %, okresný súd preto uzavrel, že nemožno aplikovať ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z., keď u RPMN je výslovne v ustanovení § 11 ods. 1 pod bodom d) uvedené, že nesprávna RPMN v neprospech spotrebiteľa sa sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou. Na základe uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobu žalobkyne ako nedôvodnú zamietol.

1.4 Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania okresný súd aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej v texte len „C.s.p.“) a v spore úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 100%.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa (ďalej aj „odvolateľka“), v ktorom navrhla, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v celom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, prípadne, aby rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu a žalobkyni prizná nárok na náhradu trov konania. Zároveň si uplatnila nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Uplatnila odvolacie dôvody v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d), f), h) C.s.p., tvrdila tak, že konanie má vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2.1 V konkrétnostiach tvrdila, že súd prvej inštancie svoj záver o tom, že uvedenie adresy, na ktorej je možné uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, sa vyžaduje v prípade, ak zmluva o úvere bola uzatvorená v súvislosti s kúpou tovaru, ktorého vady bolo možné reklamovať, žiadnym spôsobom neodôvodnil a taktiež ho nepodložil relevantným zákonným ustanovením. Zákon č. 129/2010 Z.z. žiadnym spôsobom nešpecifikuje, že táto povinná náležitosť sa týka výlučne zmlúv v súvislosti s kúpou tovaru. Žalovaný pritom v žiadnom svojom podaní nerozporoval tvrdenie žalobkyne o splnení požiadavky na uvedenie adresy reklamácie/sťažnosti. Adresa na reklamáciu/sťažnosť musí byť v zmluve uvedená samostatne, zreteľne a jasne ako adresa na podanie sťažnosti alebo reklamácie. Nepostačuje adresa uvedená v záhlaví zmluvy. V tejto súvislosti poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 4Co/138/2014 zo dňa 03.12.2014. Všeobecné uvedenie adresy napíňa zákonnú náležitosť zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z., ale nenapíňa zákonnú náležitosť zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z..

2.2 Nestotožnila sa s názorom súdu prvej inštancie o tom, že zmluva obsahuje termín konečnej splatnosti, v tejto otázke zároveň považovala odôvodnenie súdu prvej inštancie za nedostatočné. Bola toho názoru, že konečná splatnosť spotrebiteľského úveru musí byť v zmluve jednoznačne a zrozumiteľne uvedená tak, aby spotrebiteľ nemusel vykonať žiadne výpočty. Poukázala na skutočnosť, že pri rozhodovaní sporov spotrebiteľského charakteru sa vychádza z právnej úpravy účinnej v čase uzatvorenia zmluvného vzťahu, teda nie je možné sa opierať o aktuálne znenie zákona. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 6Co/51/2019 zo dňa 21.05.2019 a na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 2Co/64/2018 zo dňa 25.11.2018.

2.3 Vo vzťahu k údaju o výške, počte a termíne splátok sa súd prvej inštancie vôbec nevysporiadal s argumentáciou žalobkyne, obmedzil sa len na konštatovanie o aktuálnom vývoji legislatívy zmenou formulácie zákonných náležitostí spotrebiteľských zmlúv v súlade so závermi rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C 42/15. Podľa právnej doktríny smernica nemá všeobecnú záväznosť ako nariadenie, pretože je adresovaná iba členským štátom a nie všetkým fyzickým a právnickým osobám, ak bola smernica prebratá do slovenského právneho poriadku správne a včas; je nutné aplikovať slovenskú právnu úpravu. V zmysle rozsudku Súdneho dvora EÚ z 26.02.1986, Marshall, samotná smernica nemôže ukladať povinnosti jednotlivcovi, takže sa na ňu ako takú nemožno odvolávať (z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Cdo/5/2013 zo dňa 07.06.2013). Poukázala na bod 9 a 30 rozsudku Súdneho dvora vo veci C 42/15.

2.4 Pokiaľ je RPMN uvedená v nesprávnej výške, nemožno tvrdiť, že požiadavka povinnej náležitosti RPMN v zmluve bola naplnená. Naplnená by bola za predpokladu, že by bola uvedená v správnej výške, teda 17,81 %. Argumentácia súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena zo strany žalobkyne je v rozpore s ochranou spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany. Bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru vychádza z § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z., a to z dôvodu, že v súvislosti s nesprávne uvedenou RPMN, zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosť v zmysle § ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z.. Nesprávne uvedenú RPMN nemožno považovať za naplnenie § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z.. Z uvedeného dôvodu je bezpredmetné, či bola RPMN uvedená v prospech alebo neprospech spotrebiteľa.

2.5 Aj vo vzťahu k priemernej RPMN považovala rozhodnutie súdu prvej inštancie za nepostačujúce. Z odôvodnenia súdu prvej inštancie nie je zjavné, akým spôsobom súd vyhodnotil otázku spornej priemernej RPMN v zmluve. Žiadnym spôsobom nezodôvodnil, či v zmluve uvedená hodnota vo výške 17,94 % bola uvedená správne a na základe akého zdroja. Žalovaný uviedol v zmluve hodnotu pre úvery od 5 do 10 rokov (17,94 %), pričom mal správne uviesť hodnotu pre úvery od 1 do 5 rokov (18,90 %). Na základe uvedených skutočností mala za to, že jej vznikol z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 703,11 Eur, teda úhrady prevyšujúcej istinu.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne zotrval na svojej argumentácii, ktorú prezentoval pred súdom prvej inštancie. Uviedol, že žalobkyňa v odvolaní neuviedla žiadne nové skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nezaoberal. V súvislosti s nevyhnutnosťou výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) a f) zákona č. 129/2010 Z.z. v súlade s princípom eurokonformného výkladu právnej normy uviedol, že čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice je bežnou a úplnou transpozíciou (bez možnosti voľby). V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp.zn.

6Co/172/2018 zo dňa 25.06.2019. V súvislosti s ochranou spotrebiteľa poukázal na rozsudok Okresného súdu Trebišov sp.zn. 10Csp/129/2018 zo dňa 03.05.2019.

4. Žalobkyňa v replike zotrvala na podanom odvolaní. Tvrdenia žalovaného súvisiace s eurokonformným výkladom právnej normy považovala za zmätočné. Smernica, o ktorú sa žalovaný opiera je premietnutá v zákone č. 129/2010 Z.z., preto podľa názoru žalobkyne nie je možné lavírovať medzi zákonom č. 129/2010 Z.z. a Smernicou č. 2008/48/ES, keďže uvedený zákon je výsledkom harmonizácie.

5. Žalovaný sa k replike žalobkyne už nevyjadril.

6. Krajský súd ako funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 34 C.s.p., preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. len v rozsahu odvolania podľa § 379 C.s.p. z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 C.s.p. zmenil tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

6.1 Podľa § 388 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

7. Po preskúmaní obsahu spisu odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je čiastočne dôvodné, odôvodňujúce postup podľa ustanovenia § 388 C.s.p.. Inak sa krajský súd stotožnil so skutkovými závermi prvostupňového súdu, pretože tento vykonal v prejednávanej veci dostatočné dokazovanie, skutkový stav zistil úplne a správne, len sčasti z neho nevyvodil správny právny záver.

7.1 V danej veci sa žalobkyňa domáhal plnenia - vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 703,11 Eur, nárok na úrok z omeškania v spore neuplatnila. Zo žaloby a tvrdení žalobkyne vyplýva, že k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného malo dôjsť tým, že žalovanému plnila viac, ako jej žalovaný na základe zmluvného úverového vzťahu poskytol; podstatným žalobným tvrdením bolo tvrdenie, že poskytnutý úver na základe úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX je bezúročný a bez poplatkov s poukazom na ustanovenie § 11 ods.1 zákona č.129/2010 Z.z. z dôvodu absencie náležitostí uvedených v § 9 ods.2 citovaného zákona.

7.2 Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie napadnuté rozhodnutie založil na konštatovaní, že namietaná zmluva o úvere mala všetky zákonom vyžadované náležitosti, pokiaľ ide o uvedenie adresy veriteľa (§ 9 ods.2 písm. c/), uvedenie termínu konečnej splatnosti (§ 9 ods.2 písm. f/), uvedenie RPMN (§ 9 ods.2 písm. j/), uvedenie výšky, počtu, termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods.2 písm. k/), ako aj uvedenie priemernej hodnoty RPMN (§ 9 ods.2 písm. y/) zákona č.129/2010 Z.z. účinného v čase uzatvorenia zmluvy o úvere.

7.3 V konaní nebolo sporné, že uplatnený nárok vychádza zo spotrebiteľského právneho vzťahu; žalovaný v rámci predmetného zmluvného vzťahu vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobkyňa v postavení spotrebiteľa; pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Je tak zrejmé, že na predmetnú zmluvu je nutné aplikovať nielen ustanovenia Obchodného zákonníka, ale aj ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách a ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., ako ich správne aplikoval aj súd prvej inštancie. V konečnom dôsledku spotrebiteľský charakter právneho vzťahu medzi žalobkyňou a žalovanou založený Úverovou zmluvou a zmluvou o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX v spore namietaný nebol.

7.4 Pokiaľ ide o termín konečnej splatnosti úveru tento bol v predloženej zmluve (č .XXXXXXXXXX) dohodnutý v bode 46 ako lehota splatnosti 60 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. Zákon č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy nevymedzoval, akým spôsobom má byť konečná splatnosť spotrebiteľského úveru uvedená, požiadavkou zákona bolo uvedenie „doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Z uvedeného vyplýva, že konečná splatnosť spotrebiteľského úveru (aj s prihliadnutím na „slabšiu stranu“ spotrebiteľského vzťahu) musí byť uvedená jasným a zrozumiteľným spôsobom. Pre dostatok určitosti právneho úkonu podľa názoru odvolacieho súdu vymedzenie konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (zákonná definícia) uvedenie „lehota splatnosti do 60 mesiacov po poskytnutí

úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci“ pre bežného spotrebiteľa nepostačuje. Takto formulované zmluvné dojednanie, a to aj vzhľadom na čerpanie úveru podľa hlavy 4 úverových zmluvných podmienok spoločnosti Home Credit Slovakia a.s. (úver Vám poskytujeme v okamihu, kedy prijmete finančnú čiastku v hotovosti, alebo tretím dňom po dni, kedy odošleme finančnú čiastku na účet, ktorý ste za týmto účelom určil v zmluve), nemožno z pohľadu priemerného spotrebiteľa vyhodnotiť tak, že termín konečnej splatnosti úveru možno identifikovať určito, bez ťažkostí a s istotou tak, ako to má na mysli rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, pričom aj v zmysle základných právnych zásad použitie uvedeného zmluvného dojednania vo formulárovej zmluve, ktorej obsah spotrebiteľ nemohol zásadným spôsobom ovplyvniť, treba počítať na ťarchu veriteľa, ktorý ich sám v zmluve použil. Záver súdu prvej inštancie o tom, že náležitosť uvedená v § 9 ods.2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. je dodržaná, je tak výsledkom nesprávneho právneho posúdenia. Podľa názoru odvolacieho súdu dodávateľovi nič nebráni pri vedomosti dátumu uzavretia úverovej zmluvy a prípadne doby potrebnej na nevyhnutnú administratívu spojenú so schválením úveru, resp. uvoľnením finančných prostriedkov, uviesť aj konkrétny dátum konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ak sú poskytovateľovi úveru všetky potrebné východiskové hodnoty známe. Stanovovanie konečnej lehoty splatnosti takým spôsobom, ako to v danom prípade zvolil veriteľ, spôsobuje zbytočné ťažkosti pre priemerného spotrebiteľa s identifikáciou presného dňa konečnej splatnosti. Termín konečnej úveru (spolu s RPMN, dobou trvania spotrebiteľského úveru...) sú informáciami, ktoré je veriteľ povinný v dostatočnom časovom predstihu pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere poskytnúť spotrebiteľovi v súlade so zmluvnými podmienkami ponúkanými veriteľom alebo požiadavkami spotrebiteľa. Neurčitý údaj o konečnej splatnosti úveru (alebo jeho absencia) dlžníkovi neumožňuje poznať všetky podmienky budúceho plnenia z uzavretej zmluvy. Odvolací súd je toho názoru, že ide o skutočnosť, ktorej neurčité uvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

7.5 Už uvedenie termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru spôsobom odporujúcim ustanoveniu § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. má za následok záver o tom, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov.

7.6 Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že v konaní pred súdom prvej inštancie nebola sporná okrem uzatvorenia zmluvy ani skutočnosť, že žalobkyňa ku dňu podania žaloby zaplatila za účelom vrátenia poskytnutých finančných prostriedkov sumu o 703,11 Eur vyššiu, ako jej bola suma poskytnutá (5.000,- Eur). Uvedený záver, pri konštatovanej bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru odôvodňuje konštatovanie, že o sumu 703,11 Eur sa žalovaný bezdôvodne obohatil a v zmysle ustanovenia § 451 a § 456 Občianskeho zákonníka je povinný bezdôvodné obohatenie vydať žalobkyni. Z uvedeného dôvodu odvolací súd meniac napadnutý rozsudok okresného súdu žalovaného zaviazal žalobkyni zaplatiť sumu 703,11 Eur do troch dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.

8. Na vyslovenie záveru o tom, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov postačuje konštatovanie absencie čo i len jednej z náležitostí uvedených v ustanovení § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z.. Pre úplnosť však odvolací súd dodáva, že ostatné odvolacie námietky dôvodné neboli.

8.1 Pokiaľ ide o uvedenie adresy predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, súd prvej inštancie správne uzavrel, že táto náležitosť je vyžadovaná v prípade, ak zmluva o úvere bola uzatvorená v súvislosti s kúpou tovaru, ktorého vady bolo možné reklamovať. Svedčí o tom požiadavka na uvedenie adresy predávajúceho (a nie adresy veriteľa). Subjekt poskytujúci úver spravidla nie je predávajúcim, aj v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka ako aj zákona č. 129/2010 Z.z. má postavenie veriteľa. Aj z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. vyplýva, že pri identifikácii zmluvných strán sa vyžaduje: „adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť (najmä pri účelovom úvere na nákup tovaru alebo služby, pri ktorom predávajúci a veriteľ uzatvorili zmluvu o výlučnom poskytovaní spotrebiteľského úveru a na základe tejto zmluvy spotrebiteľ získal spotrebiteľský úver; musí byť spotrebiteľovi zo zmluvy zrejmé, na akej adrese predávajúceho môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť)“. Výklad zákona, ako ho uskutočnil súd prvej inštancie, je súladný s citovaným ustanovením, nielen gramatickým výkladom (predávajúci), výkladom zákonodarcu, ale aj v súlade s logickým výkladom.

8.2 Žalobkyňa namietala aj absenciu náležitosti uvedenej v § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. vo vzťahu k tvrdeniu, že zmluva neobsahovala výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s

rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, súd prvej inštancie správne poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ č. C-42/2015 zo dňa 09.01.2016 (Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíroová), podľa ktorého nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok a zmluva o úvere na dobu určitú nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny. V tomto smere odvolací súd poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR, č.k. 3Cdo/146/2017 zo dňa 30.11.2017, ktorý uzavrel, že ustanovenie § 9 ods. 2, písm. l) (rozčlenenie splátok) zákona č. 129/2010 Z.z. je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky.

8.3 Odvolací súd sa stotožňuje aj so závermi súdu prvej inštancie pokiaľ ide o uvedenie RPMN (§ 9 ods.2 písm. j/) a uvedenie priemernej hodnoty RPMN (§ 9 ods. 2 písm. y/ zákona č. 129/2010 Z.z.) a v celom rozsahu na nich odkazuje. Pokiaľ ide o uvedenie nesprávnej RPMN, žalovaný toto tvrdenie žalobkyne poprel a žalobkyňa následne svoje tvrdenie nepreukázala. Uvedené platí o to viac, že z praxe v obdobných veciach je odvolaciemu súdu známe, že rôzne internetové kalkulačky neposkytujú vždy úplne presné údaje o ročnej percentuálnej miere nákladov a iba poukaz na výsledok podľa takejto internetovej kalkulačky ako dôkaz neobstojí. Skutočnosť, že žalobkyňa mala v právnom vzťahu postavenie spotrebiteľa a ide o spor so slabšou stranou neznamena, že žalobkyňa ako spotrebiteľ nemá povinnosť uniesť svoje dôkazné bremeno.

9. Vzhľadom k vyššie uvedenému nesprávnemu právnomu posúdeniu zo strany súdu prvej inštancie, za inak správne zisteného skutkového stavu a skutočnosti, že suma, o ktorú žalobkyňa zaplatila žalovanému viac, ako jej boli poskytnuté finančné prostriedky, nie je sporná, odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a žalovaného zaviazal na zaplatenie uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia.

10. Krajský súd rozhodoval aj o všetkých trovách konania, prvoinštančného ako aj odvolacieho, pretože zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie (§ 396 ods. 2 C.s.p.), s prihliadnutím na úspech strán sporu v zmysle § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. Nakoľko odvolací súd žalobkyňu v celom rozsahu, vzhľadom na jej plný úspech v spore, priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému vo rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

11. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§393 ods. 2, druhá veta C.s.p.).

Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§393 ods. 2, druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).